

Strandlivet i Bildsø skov fra 1956 ff.

- elementer samlet af Anders og Marianne Møller fra R17

(udkast 6, 16.10.2017: Teksten vil blive justeret og udbygget i takt med, at der kommer nye oplysninger fra medlemmerne)

Udstykningen af Bildsø Skov: I foråret 1955 forlød det i Slagelse, at hofjægermester Jørgen Bech på Valdbygård havde besluttet at udstykke den sydlige del af Bildsø Skov til sommerhusgrunde.

Der blev afholdt et orienterende møde for muligt interesserede, og mange mødte op i selve skoven for at høre om projektet og fik samtidig mulighed for at tilkendegive eventuelle ønsker.

Grundene blev udstykket på lejebasis, og den årlige leje beløb sig i starten til mellem kr. 125,- og 250,-.

De tre vejes tilblivelse

Ranunkelvej:

På det tidspunkt var der i udstykningsområdet kun én enkelt kørevej ned til stranden. Den kaldtes oprindeligt Strandstien, senere Sandvejen, og nu Ranunkelvej.

Sandvejen levede i dobbelt forstand op til sit navn, for dels kunne biler meget let komme til at sidde fast i sandet visse steder, dels var vejen i årtier blevet benyttet af omegnens gårde, som hentede sand til hønsegårdene. Det sidste har måske utvivlsomt være medvirkende til det første ... men selv traktorerne kunne have deres hyr med at køre sandlæsset hjem. Det problem blev løst ved at have [hele 3 traktorer forspændt](#) læsset ! På en enkelt uge kunne hjulsporene fra traktorerne nå at blive så dybe, at en almindelig bil ikke kunne køre ned til de sidste huse på vejen. Det var heller ikke ualmindeligt, at vi skulle ud af bilen og jævne sporene for at komme helt til R17 – også selv om vi med store portioner af ler indkøbt hos tapethandler Viggo Rasmussen i Bredegade prøvede på at udbedre de værste steder. Ligeså, når vi skulle hjem efter en weekend, for der gik som regel endnu en times tid med at jævne vejen, så en almindelig bil, en lille Simca, kunne komme helskindet igennem de ca. 400 meter og op til landevejen igen.

Endnu tidligere, fra 1930'erne, havde Sandvejen nærmest kun været en lille enkeltsporet spadseresti, [Strandstien](#), der gik fra landevejen, nord om Herman Andersens hus (Drøsselbjergvej 44A) og ned gennem terrænet til stranden. På venstre side af stien, der hvor R11 og R13 nu ligger, var "Rævehøjen", en gammel rævegrav, som blev brugt til at træne gravhunde.

Arndt Enøe (T20) erindrer, at han som ung i 1940'erne foretrak denne sti, når han cyklede en tur til stranden, for her ved Bildsø skov var der ikke "fluepapir" som henne ved Stillinge strand.

De tidligste strandfotos, vi er i stand til at bringe, er fra familien Møller (R17) ca. [1925](#) og [1930](#) samt fra Herman Andersens familie (Drøsselbjergvej 44) ca. [1928-35](#) og [1950](#) .

Desuden har vi fra D44 i 2017 fået [2 udaterede fotos](#), der viser, at der alligevel godt kunne være "fluepapir" ved Bildsø Strand.

Solsikkevej: Etableringen af den sydligste vej, "Skovgaards vej" / "Elmos vej" (senere Ribisvej og nu Solsikkevej) skete i ca. 1956. Skovfoged Flittner stod for arbejdet. Der blev

fældet med ØKSER og savet med 2-mandsbetjente store skovsæve, hvorefter de fældede stammer blev trukket væk af stærke arbejdsheste. Det var en ren svir, hvis man som barn blev løftet op for at sidde på den brede hesteryg af hr. Flittner, når læsset af stammer ikke var for stort for hesten.

Lena og Niels Blomhøj (S15) fortæller sept. 2014, at vejens officielle navn først var Ribisvej, men da Slagelse kommune allerede havde en sådan, blev den omdøbt til Solsikkevej ifm. kommunesammenlægningen i 1970 (?)/nyrevidering af postnumre (?) i starten af 1980'erne (MM tjekke!).

Tagetesvej: Denne nordligste vej var oprindeligt en lille, meget overgroet og ufremkommelig smal sti oppe fra landevejen. Stien gik langs en grøft og endte "blindt" nede ved ca. T24. Først senere ca. i 1960 blev der etableret en kørevej, og endelig i 1970'erne blev tilslutningen til Sandvejen (Ranunkelvej) gennemført. I starten blev denne nordligste vej internt i skoven ganske enkelt kaldt "den tredje vej". Men i forbindelse med en større militær efterårsmanøvre i skoven (sådanne fandt sted flere år i træk) fandt fru A. Bech fra Brorup på at kalde vejen "Tankefuld", da hun så de mange parkerede tanks og andre militære køretøjer på vejen (fortalt til R17 i ca. 2000). Navnet "Tankefuld" kan måske også skyldes, at vejen havde et bugtende, poetisk forløb, fordi nogle særligt imponerende fyrretræer på selve vejarealet var blevet skånet. Ifølge Arndt Enøe (T20) blev især 2 kæmpe fyrretræer oprindeligt elegant indtænkt af fru Bech som "vigepladser", så 2 biler lettere kunne passere hinanden – med det kan være svært at se i dag. I året (hvilket?) fik vejen officielt først navnet Valmuevej, men da der var samfald med en Valmuevej andetsteds i Slagelse kommune, blev navnet ændret til Tagetesvej.

Vejnavnene: I forbindelse med kommunesammenlægningen i 1970 ?/nyrevidering af postnumre i starten af 1980'erne ? (MM tjekke) ønskede Slagelse kommune at systematisere vejnavne tematisk. Det gik ud på, at der fra Stillinge Strand og nordpå skulle tilstræbes en alfabetisk orden i blomster-vejnavne. Men trods de dengang stærke lokale ønsker om at bibeholde navnene "Tankefuld" og "Sandvejen", blev de tre veje indrulleret i blomstersystematikken.

Slutresultatet blev - af uransagelige grunde ☺ - ikke i alfabetisk orden, men således: **Solsikkevej, Ranunkelvej og Tagetesvej!**

Om vejnavnssystematikken i øvrigt:

Fugle-vejene ligger syd for krydset ved Stillinge strand og omtrent ned til Kelstrup strand. Blomster-vejene ligger nord for krydset ved Stillinge strand og op til og med Tagetesvej i vores grundejerforening.

Nord for Bildsø skov på Drøsselbjerg hersker skaldyrene på sidevejene.

Vejenes bredde: Igennem årene har vejbredden jævnligt været emne for diskussion i skoven. Ifølge de gamle [papirer fra udstykningsperioden](#) i 1960'erne blev bredden oprindeligt anført ønsket til at skulle være 8 meter – men: Imidlertid har Bente og Arndt Enøe (T20) i aug. 2014 oplyst, at den oprindeligt planlagte vejbredde rigtigt nok var 8 meter, men at fru A. Bech fik ganske kort efter foranlediget, at der blev givet **dispensation til 7 meter, fordi vi er i et skovområde**. Dette gælder for alle 3 veje, hvilket kan ses på matrikelkort fra 1967, målestoksforhold 1:500. Desuden er vejbredde 7 meter berigtiget af landmåler fra skel.dk, der 07.10.14 var på opmålings-

arbejde her i skoven for S20. Da vejbredden her i 2017 igen blev refereret som værende 8 meter, blev sagen undersøgt igen 3. oktober 2017 med følgende enstemmige resultat fra medarbejder hos skel.dk samt Nikolaj Mikkelsen fra SK-forsyning: Alle 3 veje er 7 meter brede, målt tværs over fra skel til skel. Dog er der et enkelt sted på Tagetesvej, den er bredere, fordi et stort fyrretræ i sin tid blev skånet, hvorved det kom til at stå midt på vejen. Herved kunne 2 biler passere hinanden. Endelig viser Blomhøjs matrikelkort i oktober 2017, at Solsikkevej er 7 meter bred.

Skovens alder: I takt med vinterstormenes hærgen, især siden 1999, og deraf følgende decimering af skovens bevoksning på forskellig vis, naturligt eller håndholdt, er spørgsmålet om skovens alder dukket op. Den systematiske beplantning af den nu offentlige del af skoven, altså nord for os, blev påbegyndt omkring 1865 (kilde: www.valdbygaard.dk).

Tidligere har området formodentligt henligget som [strandeng med l yngbevoksning](#), hvor fx. en forfader til Niels Blomhøj (S15) har virket som [vogterdreng](#) for får og genstridige kreaturer. Græsstien langs diget ved stranden er også tidligt benævnt som en "fægang", altså en passage for kreaturer. Her kan man så spørge sig selv, om ikke diget med tilhørende grøft ikke snarere er bygget for at kvæget ikke skulle komme på vildveje undervejs. August Bech mente da også umiddelbart ved en direkte forespørgsel i ca. 2012, at diget ikke er højt nok til at hindre sandflugt. Ikke desto mindre er termen sandflugtsdige anført i den gamle [folder](#) om skoven.

Men nu tilbage til vores del af skoven: På et lokalkort fra [1892](#) figurerer Bildsø Plantagegrundens del af skoven slet ikke !

Følgende kan dog løfte sløret for alderen på de høje fyr, som vokser på nordsiden af Ranunkelvej: Fru A. Bech fortalte i ca. år 2000, at hun kunne se hen over fyrrene på fx. matriklerne R19, R16, R14 og opefter, da hun i sin tid gik tur på "Sandvejen" med sin søn August i barnevogn. Tilsvarende har Poul Anker Struve (R14) omhyggeligt talt årringe på et faldet fyrretræ, og begge tidsangivelser peger stærkt hen imod året 1939.

Endelig har tandlæge Møller (R17) i sin tid spurgt godsejer Jørgen Bech, som udstykkede området i 1955-56. Godsejer Bech fortalte, at dele af udstykningen blev plantet ved, at han og andre, når de gik på jagt i området, ofte havde plantefrø med i lommen, som de strøede undervejs.

(Er der andre grundejere, som har bud på aldersbestemmelser ?)

Beplantning i skoven: I den offentlige del af skoven nord for vores grundejerforening var der oprindeligt en klar beplantningsstrategi fra første færd, således som det fremgår af den gamle [folder](#) om skoven. Vores grundejerforening fik i 1982 udarbejdet en selvstændig [beplantningsplan](#), som stadig kan tjene som inspiration til genplantning på foreningens matrikler ... sammen med et lille [digt](#) ! En [ny beplantningsplan](#) er i 2015 blevet udarbejdet.

Vandhøjder: Niels Blomhøj (S15) fortalte i september 2014, at den hidtil højeste vandstand i vort område blev observeret under en kraftig storm 01.11.2006, kombineret med fuldmåne, hvor man kunne se, at det var nået op ca. til S20's vestlige skel. Reersø havde ved samme lejlighed ingen fast landforbindelse.

I 2017 kan man simulere vandstandshøjder på [Havvand på land](#) – prøv selv og gys !
(Andre vidnesbyrd ?)

GrundLejerforeningen: Den første formand var landsretssagfører [Adolf Larsen](#), Slagelse, som siden 1930'erne havde haft sommerhus på Drøsselbjergvej (nr. 44B). Dette hus hører dog ikke med i udstykningen.

(Har andre nogle historier eller opbyggeligt materiale liggende om grundLejerforeningens start ?)

De første huse bygges

I 1955/56 genlød skoven af muntre råb, øksehug og hammerslag, og de første huse begyndte at tage form.

Der var servitutter på de lejede grunde, hvoraf det fremgik, at der kun måtte bygges træhuse, som fremstod i naturlige, dæmpede farver (jordfarver), med brune facader, hvide vinduesrammer og måske blå døre som dem på godsejer Bech's eget hus, så helhedsindtrykket i skoven ville fremstå harmonisk. Desuden var det fru A. Bech's stærke ønske, at området bevarede sit skovpræg, og hegn i skel måtte max. være 1,5m høje, så råvildtet kunne hoppe over og slippe væk. (andet?).

Og hvilket hus er så det første færdigtbyggede ?

Godskontoret på Valdbygård havde oplyst en bestemt dato for tilladelse til at starte husbyggerierne, og de nye grundlejere kunne næsten ikke vente med at komme i gang. Bente og Arndt Enøe (T20) har i aug. 2014 fortalt, at det allerførste beboelige hus helt ubestrideligt var Skovgaard's hus (S17).

De 2 huse nærmest engen og stranden, S20 og R17, fulgte tæt efter. Her opstod der blandt tømrerne konkurrence om, hvem der blev først færdig. Ifølge Ove Jørgensen (tidl. R05), der som tømrerlærling arbejdede med på opførelsen af S20, blev de to huse nok nærmest færdige samtidigt.

Efter granskning i diverse andre hukommelser var det første beboelige strandhus måske isenkræmmer Johansens hus i lysningen (R11), og så først derefter de tre førnævnte huse, og som det fjerde repræsentant Helge Jensens (R13).

Den årlige leje af grund for året 1962-63 beløb sig for R17's vedkommende til kr. 497,50. I 2014 var i alt 66 huse opført på de 67 matrikler – kun 1 grund (S 01A) henstår stadig ubebygget.

I 2017 fandt R17 ud af, at der officielt faktisk er en oversigt over [opførelsesår for huse](#) på de 3 veje – som dog ikke svarer helt til ovenstående granskning.

De sanitære forhold i 1950'erne

Hvert hus havde i starten hver sin egen gravede brønd, eventuelt med pumpe oven på brønddækslet, og i R17 medbragte vi selv selv en tid lang drikkevand fra Slagelse i junger. Brøndvandet havde nemlig et stort indhold af okker og smagte ikke særligt godt, så det var ikke tjenligt som drikkevand. Det var desuden umuligt at lave te og kaffe af. (Duften af nybrændt kaffe fra "Kaffe-Poulsen" og friskt Stillinge-brød fra kurven bag i bilen, når vi kørte ud til stranden om lørdagen).

Mange huse havde i starten ikke toilet med træk-og-slip, men gammeldags "das". Andre huse havde toilet med vægmonteret pumpe, som blev brugt til at pumpe vand op i en overbeholder. Når man sad på "tronen", skulle pumpen aktiveres for at få skyllevand i cisternen.

Lokumstømningen blev ugentligt foretaget af den lokale "natmand", Sofus Thomsen, som arriverede i hestetrukken vogn. Hesten hed vist nok Klaus. Sofus Thomsen tømte også,

men på andre ugedage, husenes skraldespande (ca. 140 liters firkantede solide zinkbøtter med løst låg).

Da Sofus Thomsen gik på pension, overtog hans søn Karl hvervet, nu med en rødmalet lastbil – og når man cyklede forbi Sofus og Karl Thomsens område på landsiden syd for "Hjørnet" (dvs. syd for krydset ved Stillinge Strand), kunne man, især på varme sommerdage med østenvind, altid lugte, hvor man var.
(Hvornår blev vi tilsluttet Stillinge Vandværk ?)

De handlende i lokalområdet

Købmand Schou, på halvvejen til Hjørnet (Drøsselbjergvej 54), havde helårsåbent. Her i det lille butikslokale kunne man købe petroleum og få de mest gængse dagligvarer, og øldepotet lå i kælderens under en lem, hvor købmanden skulle ned ad en stejl trappe – tak, tak, tak !

På Hjørnet, hvor der nu er rundkørsel og busstoppested, havde købmand Jensen en større [sommeråben købmandshandel](#) med et velbesøgt ishus i den vestlige ende. Denne butik brændte senere ned.

I sommerperioden kørte den rare mælkeemand Kleofas Pedersen en del år sin faste, daglige rute i sommerhusområdet, og mindst to af drengene fra vore 3 veje har haft sommertjans som mælkedreng.

Det var i de hvide mælkeflaskers tid, og om morgenen gjaldt det om at komme ud og hente den bestilte mælkeration på brønddækslet, før fugle eller egern fik lavet hul i aluminiumskapslerne og tog for sig af indholdet.

Der var to brødsudsalg i Stillinge Strand plus det hos købmand Jensen. Det ene (hvor pizzeria Vincenzo nu er) var en filial af bageriet i Kirke Stillinge, og man kunne her få brød, mælk, smør, ost, ispinde, wienerbasser og gode kager. På brødposerne var trykt: "Skorpen sprød, krummen blød – intet så godt som Stillinge brød" – og vareudvalget levede helt op til dette slogan – især sigtebrødet og det sønderjyske rugbrød. På varme sommerdage sværmede bier og hvepse rundt over kagerne i udstillingsvinduet, men det så ikke ud til at genere bagerjomfruerne.

Lige overfor, hvor Den Blå Café nu ligger, var der en butik med frugt og grøntsager, og der hvor kajakbutikken senere lå, havde en slagter til huse. Begge havde dog kun sommeråbent. Der var også en lille slagterforretning i Kirke Stillinge i huset lige vest for gadekæret.

Det andet brød- og isudsalg lå i huset på Drøsselbjergvej 92 (hvor senere Restaurant Sommerlyst og nu spisestedet Bedste's Madhus ligger).

Dette brød- og isudsalg havde kun sommeråbent og var af en helt anden kaliber end Kirke Stillinge bageris filial, ja, det var faktisk en oplevelse i særklasse. Den kvindelige indehaver blev kaldt Put'Marie, og hun var lige så høj, som hun var bred – og så gik hun gerne barfodet. Navnet Put'Marie havde hun i sin tid nok fået af de lokale, fordi hun ude bagved havde en hønsegård. Mangen en førstegangskunde er nok blevet overrasket over hendes fremtoning, når hun med et stort, tandløst smil kom ind i butikken direkte fra hønsegården – og altså barfodet. Et sandt odontologisk studie, ifølge sagkyndige ...

Ville man derimod have mælkeprodukter direkte fra kilden, kørte man op til mejeriet i Kirke Stillinge, som på sydsiden havde et udsalg. Mejeriet var af den gode, gamle slags, der fremstillede alle gængse mælkeprodukter dengang: smør, sødmælk og fløde, kærne- og skummetmælk, Havartiost, Danablu - og Danbo i indtil flere styrkegrader. Gammelosten kunne være helt levende at se på ! Udsalget blev bestyret af en yderst ordknap og meget bestemt udseende dame, som det kunne være svært at lokke et smil af. Det lykkedes dog en gang imellem, især når man roste hendes varer. Den blåskimlede Danabluost, ”rokkefåren”, var specielt god. Den helt særlige friske, let syrlige mælkeduft i lokalet huskes endnu. Mejeriet blev desværre nedlagt i (ca. 1970?).

Fru Henriksen på Stillingevej nr.? havde en mindre privat produktion af solbær, ribs, rabarber og stikkelsbær i sin have, som hun også solgte ud af. Så der blev produceret og indtaget rødgrød i store mængder hos de heldige aftagere. Var man særligt begunstiget, kunne man også købe delikate friskplukkede dueunger.

Hos Jens Jensen på Violgården var der køer i stalden og en hønsegård, så her kunne man få frisklagte æg. Var man heldig, fik man lov at smage den friskmalkede mælk, og den smagte herligt.

Ikke nok med, at der var faste handlende med et noget begrænset udbud af varer, for man havde ikke kølediske som i dag. Der var også handlende, der kom kørende rundt på vejene til strandhusbeboerne.

Der var hestevognen fra Stillinge bageri og senere en veritabel butik i en kassevogn. Vi børn kørte med og løb ind til husene for at kalde på folk. Fik ofte en snegl eller en ”basse” for det.

En gang om året kom der besøg af en pottemager, som havde et fint lille udvalg af sin blåglaserede produktion i sin varebil.

Der var slagter Jørgensen fra Slagelse i bil, der var fiskemanden på knallert fra Reersø med en lille trækasse med fisk bagpå. Også fiskehandler Göttsche kom gennem en del år kørende fra Slagelse med sit fine udvalg af friske fisk fra butikken i Løvegade. Göttsche kom sågar herud med friske forsyninger til østerslystne beboeres nytårsaften !

Somrene

I sommerperioden flyttede mange familier ud til stranden ved skoleferiens start og blev der, lige til skoleferien sluttede. Enkelte familier fra Slagelse flyttede allerede fast ud i april-maj og blev der lige til slutningen af september nogle år, hvis vejret var til det.

Hvis man gik i skole i Slagelse, kunne man lige nå det i tide med Kongsmark-bussen kl. 7.20 oppe fra Hjørnet, og så i Slagelse ellers spæne fra bussens endestation på Nytorv til skolen. Om eftermiddagen kunne man nå Mullerup-bussen kl. 14.20 eller 15.20 fra Nytorv. Chauffør Svend Nielsen ejede selv busruten, som dengang hed rute 32.

Vi var rigtigt mange børn på de 3 veje, antallet kunne svinge fra 5-6 i ydersæsonerne og komme op over 12-15 i selve ferien. Der var altså en masse legekammerater i nogenlunde samme alder.

Når forældrene syntes, at vi blev lige støjende nok inden dørene, blev vi opfordret til at gå ud at lege. Fem-syv hujende børn på besøg samtidig i et børneværelse på små 5 m² kunne nok få en del forældre til at gå ud af deres gode skind. Det var egentlig ikke nogen straf, for der var plads nok på engen og ovre i skoven til at udfolde sig på, og vi var efterhånden vant til at være ude hele tiden.

[Det Berømte Klatretræ](#) var i mange år – som det stadig er - et ideelt opholdssted. Fra toppen var der en fin udsigt, og der var plads til 6-8 ad gangen + nogle flere nedenunder på jorden, hvor vi havde gravet en udhuling, som en sommer tjente som feltkøkken, dog uden åben ild, men med et besynderligt udvalg af retter, hvori indgik græsstrå, vand, vaniljesukker og Marmelit ...

Engen var dengang indhegnet, først med pigtråd, senere med ståltråd, men til de voksnes store ærgrelse skulle det ustandseligt repareres, for en af vores yndlingsbeskæftigelser var at gynges på det. Et par fiffige drenge fandt også ud af, at de kunne koble telefonrør fra det amerikanske overskudlager på hegnstråden i hver sin ende af engen og føre lange konspiratoriske samtaler, uden at vi andre kunne følge med.

Drengene var for det meste i overtal, så vi spillede fodbold på engen – og Cuba, når vi ikke var så mange. Fodboldbanen lå inden for diget, lige ved stien og den gamle grønne havelåge, og man kunne tydeligt se banen, for græsset var slidt totalt ned. Pausebænken var ret magelig, for vi slængede os simpelthen i grøften ved lågen, her var der også læ for blæsten. Fodboldmålene blev markeret med vores sweatre, efterhånden som de røg af på grund af udfoldelserne. Andre gange gik det derudad med at lege kronskjul eller dåseskjul på engen, for der var ufatteligt mange gode gemmesteder i ege- og fyrrebuskadserne. Når vi legede cowboy'dere og indianere, foregik det til tider på engen, hvor vi havde en saloon i et buskads foran S20. Men så vidt huskes, flyttede der også en ræv ind og indrettede sig med en kraftigt duftende rævegrav, så vi fortrak over til skoven, hvor der blev lavet huler, nogle af dem top-hemmelige – og en saloon, igen en meget fiktiv en af slagsen, men hvor man som tørstig cowboy kunne forlange en "whisky med dobbelt væge" efter det lange ridt på kryds og tværs i skoven i jagten på indianerne.

Det var et meget frit liv – vi skulle bare sørge for at overholde spisetiderne og andre faste aftaler, som kun forældre kunne finde på.

(indføj passus om Gotliebs slikbutik med gedekid i indhegning på Stillingevej ned mod vandet , hvor nu ?Skovly? isbod med minigolf nu ligger).

Da vi begyndte at få lomme penge, 1 kr om ugen i starten, gik den vilde jagt på cykler ofte over på campingpladsen. Den var dengang i 2 afdelinger, med telte begge steder, både en nede ved Bildsø skovs offentlige strand og en oppe på arealet ved selve skovløberhuset, og begge steder kunne vi købe is og slik ! Campingpladserne blev bestyret myndigt af skovfoged Madsen og hans kone, og deres børn havde ofte tjansen med at passe slikbutikkerne. Fru Madsen havde også indrettet en del af skovløberhuset som traktørsted, hvor man kunne få smørrebrød, øl, sodavand eller kaffe og kage, og fra et vist tidspunkt kunne man også se fjernsyn, hvis man altså købte noget.

Men så kom "Softener" og udkonkurrerede campingpladsens isbod i 1960'erne. På en grund på vandsiden næsten oppe ved Hjørnet, lige ved strandbussens gamle holdeplads over for Strandhotellet, der hvor Min Købmand Stillinge nu ligger, blev der bygget en supersmart soft ice bar efter amerikansk 60'er-forbillede. På "Softener" var der, udover soft ice-maskiner, en limonade-fountain, grej til fremstilling af hot dogs og burgere, både juke box

og mulighed for at se tv, det hele allerhelst med volumenknappen i bund, så stedet blev hurtigt et fast mødested for det yngre strandklientel. På lørdag aftener kunne der stå hele kødrande af livlig ungdom udenfor og vente på, at der blev plads indenfor ... ofte til stor gene for de forbipasserende biler, som der så til gengæld blev buh'et kraftigt af. Her var det så bare om at dukke sig i en fart, hvis bilisten viste sig at være en voksen nede fra skoven.

(hertil skrevet og revideret 16.10.2017)